

[Kaj Rasmussen.]

ganske god forretning med pænt overskud. Regnskabet for finansåret 1964-65 kan efter det foreliggende talmateriale slutte med et overskud på omkring 75 mill. kr., og i denne sammenhæng er det ganske interessant at kunne sige, at post- og telegrafvæsenet bl. a. som følge af dygtige rationaliseringer siden midten af 1920'erne har kunnet afgive henimod 1/2 milliard kr. til statskassen som driftoverskud, efter at et lignende beløb er anvendt til renter og afskrivning. Dette kunne naturligvis umiddelbart benyttes som argument for — således som det også er gjort ved tidligere debatter her i det høje ting — at der ikke er tilstrækkelig saglig begrundelse for takstændringer i postloven. Men så enkelt er det jo ikke, og ud fra en erkendelse af, at der før eller senere kan blive tale om at adskille post- og telegrafvæsenets tjenestegrene — tanker i så henseende er vel i høj grad realistiske — vil det jo også være det sundeste, at man giver tjenestegrenen post den bedste udgangsposition, for det er aldrig rart at starte en tilværelse med lommemesmerter; det kan på et senere tidspunkt komme til at svie meget hårdt, og sandheden er jo den, at selv om post- og telegrafvæsenet tilsammen er en ganske god forretning, kan tjenestegrenen post ikke stå alene.

Som det fremgår af den højtærede ministers fremsættelsestale, vil tjenestegrenen post møde med et underskud, selv om vi ser bort fra de pr. 1. januar i år forhøjede lønninger, der betyder en årlig merudgift på omkring ved 34 mill. kr. Herudover vil der være øgede lønudgifter til ikke-tjenestemænd, postbefordring o. s. v., og der er altså en ganske god baggrund for den højtærede ministers lovforslag. Det er rimeligt, at der gives muligheder for at skaffe dækning, således at der bliver et klart udtalt forhold mellem udgifter og indtægter.

De foreslåede ændringer er beregnet til at give en samlet årlig merindtægt på ca. 67 mill. kr., selvsagt forudsat at det foreliggende lovforslag vedtages uændret. Forhøjelsen af takster og gebyrer skulle give ca. 53 mill. kr., forhøjelserne ad administrativ vej ca. 14 mill. kr., altså tilsammen de førnævnte ca. 67 mill. kr.

Forhøjelserne på de forskellige områder

er ikke af den højtærede minister foreslået med den samme procentsats for alle takster, idet ministeren har valgt det helt naturlige udgangspunkt, at de største forhøjelser af taksterne skal hvile på de forsendelsesarter, der er mest tabgivende og mest arbejdskrævende. Det er da så ganske givet en ting, der kun kan vække tilfredshed, og dette synspunkt understreger netop et forretningsmæssigt sundt og rimeligt ståsted. Skulle der imidlertid under sagens behandling fra andre ærede ordføreres side blive fremsat tanker, der peger i retning af en anden fordeling, så er det da ikke anderledes, end at mit parti er villigt til at kigge på tingene for at nå frem til det rigtige, men slutresultatet skulle jo under alle omstændigheder gerne blive tallet 67 mill. kr.

Ved tidligere behandlinger af postloven i det høje ting har jo navnlig avisportoen givet anledning til mange og stærkt følelsesmæssige betragtninger, simpelt hen af den grund, at den daværende ordfører for partiet venstre, det tidligere medlem hr. N. Chr. Christensen, var knyttet til pressen og pressens organisationer. Jeg skal da være den første til at erkende, at avisportoen naturligvis spiller en stor rolle for avisernes driftsudgifter, og den stigning, der nu kommer, vil også gøre det, men det er ganske overdrevet, når det fremstilles på den måde, at bladdøden måske ligefrem kunne hindres, hvis distribueringen over postvæsenet blev undtaget fra at følge med op, når almindelige udgiftsstigninger i tjenestegrenen betinger det.

Jeg skal ikke forcere en ny debat om hele dette problem. Blot vil jeg i al stilfærdighed understrege, at avisportoen i det væsentlige kun er en meget lille eller rettere sagt en mindre detalje i forbindelse med spørgsmålet om det ulykkelige i, at så mange aviser, som tilfældet jo vitterlig er, ikke kan klare sig og må gå ind. Det er helt andre faktorer end avisporten, der spiller ind, og det ved jo alle, der gennem længere eller kortere tid har beskæftiget sig med pressens problemer. Bladdøden er både et nationalt og et internationalt fænomen med mange nuancer, og disse mange nuancer er meget nøje forbundet med den strukturændring, der i øvrigt sker i alle lande. Jeg kan godt se, at folkestyret i almindelighed ikke vinder ved bladdøden, men det er som sagt ikke